

AMOEBÀ

Direcció i guió: Siyou Tan **Països:** Singapur, Cora del Sud, França, Espanya, Països Baixos **Durada:** 98 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Ranice Tay, Nicole Lee, Shi-An Lim, Genevieve Tan, Jack Kao **Fotografia:** Neus Ollé **Distribuïdora:** Diversion TH **Versió original en xinès, anglès i mandarí, amb subtítols en espanyol**

SINOPSI

En una ciutat estat repressiva, una jove considerada socialment 'poc femenina' convenç tres companyes d'un col·legi només per a noies perquè es rebel·lin formant una banda de tríades. (FilmAffinity)

CRÍTICA

15/09/2025 - El perspicaç primer llargmetratge de Siyou Tan segueix quatre adolescents singapureses que lluiten contra el conformisme social formant una banda de noies

Tal com la directora **Siyou Tan** i la directora de fotografia **Neus Ollé** filmen a **Amoeba**, l'experiència contemporània d'anar a l'institut mai no havia resultat tan inquietant en l'aspecte visual. On fos que cursessis l'institut, o a jutjar per les seves representacions habituals, especialment al cinema nord-americà, potser de vegades era angoixant, però mai tan distòpica i alienant com aquí la capturen les cineastes, amb passadissos interminables que es prolonguen fins a l'infinit, tots pintats d'un blanc institucional. La força vital que enfronta a això es troba en la protagonista, la Choo (**Ranice Tay**), i en la solidaritat i la camaraderia que troba en tres amigues íntimes de la seva classe. Estrenada a la secció Discovery de Toronto, és un altre senyal d'una cineasta singapuresa –després dels treballs de Yeo Siew Hua i Anthony Chen– que alguna cosa no marxa gens bé en aquesta ciutat estat insular.

El cinema d'autor de l'Àsia Oriental, especialment el de la Xina continental, acostuma a girar al voltant del descobriment de la història o representar el present com una cosa històrica; a **Amoeba**, Singapur sembla entossudada a esborrar qualsevol rastre del seu passat, i l'entorn construït de gratacels de vidre i homogenis edificis residencials també ho simbolitza. Des de la pròspera economia del país cap avall, escoles com l'elitista Confucian Girls' Secondary School del film són autèntiques fàbriques per produir la propera generació de funcionaris i tecnòcrates. Quan la Choo entra en el seu primer dia a la classe 4.10 (fins i tot el "nom" numèric resulta ominós), és immediatament amonestada per portar els cabells gairebé tocant-li el coll; després l'obliguen a presentar-se a unes eleccions a representant estudiantil, on les seves acerbes crítiques a la cultura de l'autoritat del centre forcen els organitzadors a falsejar els resultats. Però, malgrat que el guió s'inspira directament en la pròpia adolescència de Tan, amb tot l'estranyament i la soledat que va sentir, l'audaç estilització visual i la hiperbolitzada representació de la disciplina escolar semblen tot i així excessivament emfàtiques.

Més que una colla de punks o menfotistes que es delecten en el seu inconformisme, la Choo i les seves tres amigues principals, la Sofia (**Lim Shi-An**), la Vanessa (Nicole Lee Wen) i la Gina (**Genevieve Tan**), són amb diferència les més intel·ligents de la classe, i això en aquest ecosistema escolar les converteix, de forma natural, en proscrites. La netíssima fotografia digital i l'arquitectura remetent als anys 2020, però l'ús que fan d'una càmera de vídeo domèstica per gravar-se i registrar les seves gamberrades –i la mateixa edat de Tan– converteix **Amoeba** en un altre drama ambientat als anys 2000; de fet, les constants transicions a metratge SD comprimit, en un format d'imatge estret, també l'emparenten amb la pel·lícula d'aquest any **Romeria**, que recorre a un motiu similar. Potser, per a aquesta generació, la pixelació amb artefactes és el llenguatge dels seus records. Són noies acomodades, així doncs la Sofia té xofer propi: el seu oncle Phoon (**Jack Kao**), les històries del qual sobre la seva antiga vida de quadriller a Singapur inspiren les noies a gravar-se interpretant una cançó associada a aquella cultura. En desconfiar de la seva afecció a la càmera de vídeo, el professorat acaba confiscant-la, i les conseqüències per a les amigues són severes.

Tot i així, un estrany defecte d'**Amoeba** és la seva contundència retòrica: la pel·lícula enuncia la seva tesi amb tanta insistència que gairebé no deixa espai per respirar entre les diferents escenes i el seu significat subjacent. No és que determinades caracteritzacions o la dinàmica del grup no impressionin; és més aviat que el context sociopolític s'imposa sobre el contingut i passa a ser la nostra principal consideració a mesura que el film s'acosta al seu desenllaç. Amb tot, **Amoeba** ressonarà especialment a casa i, per extensió, a la regió, per la seva ira articulada.

David Katz – cineuropa.org